

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **V.M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10 (dříve Vláda České republiky, se sídlem Úřad vlády České republiky, Nábř. Edvarda Beneše 4, Praha 1), o žalobě proti usnesení Vlády České republiky ze dne 19.1.2009 č. 95,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou osobně dne 18. 3. 2013 Městskému soudu v Praze domáhá zrušení usnesení Vlády ČR č. 95 ze dne 19.1.2009 o povolení výjimky ze základních ochranných podmínek Přírodní rezervace Louky v Oboře Libeň; výjimka byla vládou povolena splatností do 31. prosince 2013 na žádost pana L.Č., majitele Obory Libeň, podle § 43 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“) ze zákazu uvedeného v § 34 odst. 1 písm. c) tohoto zákona pro realizaci dooplocení zbylé plochy rezervace pro zvětšení pastevní plochy v oboře v Přírodní rezervaci Louky v Oboře Libeň, katastrálním území Mšecké Žehrovice, okres Rakovník, a to za podmínek uvedených v části III materiálu č. 45/09. Povolení výjimky bylo vládě doporučeno předkladatelem Ministerstvem životního prostředí na základě odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny s tím, že obnovení pastvy muflonů zvěře na loukách v PR, které by měly být nově zahrnuty do obory by nemělo uškodit, celá plocha rezervace byla již v dřívějších dobách součástí obory a způsob spásání byl obdobný.

Žalobce v podané žalobě označil na straně žalované tři subjekty; za první Českou republiku- Úřad vlády České republiky, za druhé Ministerstvo životního prostředí ČR a za třetí pana L.C. (dříve Č.). Žalobce se domáhá zrušení shora uvedeného usnesení vlády České republiky jako nezákonného aktu. Nezákonnost spatřuje v tom, že bylo toto usnesení vydání na základě nesprávných a nepravdivých údajů a došlo k porušení zákonů České republiky ve prospěch soukromé osoby. Žalobce tvrdí, že Obora Libeň o výměře cca 105 ha byla od roku 1991 ve vlastnictví Československé republiky, nesprávnými postupy bylo obnoveno vlastnictví J.J., aniž byly splněny zákonné podmínky. Následně po vydání tohoto majetku do vlastnictví této osobě nastalo řetězení přechodu vlastnictví, v němž v konečné fázi vlastnictví přešlo na žalovaného L.C. na základě kupní smlouvy ze dne 4. 12. 2007. Tento vlastník využíval zprostředkovatele pro výkup pozemků nepřináležejících do Obory Libeň, k účelu chovu lesní zvěře, přitom od samého počátku existence obory Libenice se má za prokázané, že úživná pastevní plocha je od samého počátku zcela neúživná pro chovanou lesní zvěř v této oboře, byla tak vymyšlena řešení, jak zajistit potřebnou pastevní plochu od cizích vlastníků. Tato skutečnost se pak dotýkala vlastnictví lesních a lučních pozemků žalobce, které vlastní (jeho rodina) od roku 1603. Nikdy nebyl přislíben nikomu prodej ani pronájem těchto pozemků jinému; problematika restituce trvá již 22let, žalobce nikdy neumožnil užívat své pozemky k ani třetímu žalovanému ani jeho předchůdcům, jde o věc vyloučenou, když

žalobce po ukončení restitučního řízení uvede tyto pozemky do původního stavu a bude na nich podnikat sám, a proto nestrpí jejich devastaci. K vydání napadeného usnesení vlády o povolení výjimky došlo v rozporu s dobrými mravy, byly uváděny nepravdy stran zásahů a oplocení obory v hranicích nikoliv vlastnických, vědomě na úkor k státu, obce a opomíjena rovněž vlastnická a užívací práva soukromých vlastníků včetně žalobce, přičemž tyto pozemky jsou dnes pro žalobce nepřístupné. Na tom se podílel třetí žalovaný, ale i Ministerstvo životního prostředí, když vládě předkládalo materiály vykonstruované a to vyústilo v nezákonné rozhodnutí vlády. Protiprávně realizovaným oplocením došlo k vytvoření protiprávního stavu, vstupu do práv právnických osob tak i fyzických osob, byly popřeny u fyzické osoby mantinely Ústavy ČR i zákona č. 2/1993Sb.

Žalobce pak mj. k žalobě připojil kopii části katastrální mapy Mšecké Žebrovice a vymezením dotčeného jeho vlastnictví. Poukázal na to, že navazuje uvedenou žalobou na řízení k Nejvyššího správního soudu pod č.j. 2Ans 8/2012, ze kterého je patrné zneužití výjimky č. 95/2009 třetím žalovaným, proto žádá, aby byla tato ojedinělá výjimka vydaná vládou neoprávněně na základě nepravdivých údajů zrušena rozsudkem a tedy zrušeno usnesení vlády č. 95 ze dne 19. 1. 2009. K žalobě žalobce rovněž připojil kopii svého podání ze dne 8. 12. 2012 adresovanou vládě České republiky a Ministerstvu životního prostředí ve věci návrhu oprávněného na zahájení správního řízení proti rozhodnutí Vlády ČR ze dne 19. 1. 2009, č. usnesení 95, v němž vznáší argumenty podobné jako v žalobě s tím, že toto usnesení vlády bylo vydáno na základě nepravdivých údajů.

Žalobce se tak podanou žalobou domáhá zrušení usnesení vlády, které bylo vydáno v řízení podle § 43 zákona o ochraně krajiny (č. 114/1992 Sb.) v době, kdy podle novely tohoto zákona č. 218/2004 Sb. s účinností k 28.4.2004, přešla kompetence k povolování výjimky ze zákazů ve všech chráněných územích na Vládu ČR. Jde o rozhodnutí, které je přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví postupem podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb. s.ř.s., ve znění pozdějších předpisů, přičemž usnesení vlády o povolení výjimky je ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. rozhodnutím správního orgánu. Podle judikatury soudů (viz rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 19/2008-33, uveřejněný Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č.2178) řízení podle § 43 zákona o ochraně přírody je správním řízením, na které se vztahují obecné právní předpisy o správním řízení, tzn. v rozhodné době postup podle zákona č. 500/2004Sb., správní řád. Pakliže vládě byla svěřena kompetence rozhodnout o povolení výjimky, muselo řízení, které jejímu vydání předcházelo, naplnit postup požadovaný obecnými právními předpisy. Vláda byla touto kompetencí rozhodnout o výjimce dle § 43 zákona o ochraně přírody nadána až do 1. 12.2009, kdy došlo opět ke změně zákona o ochraně přírody a správním orgánem příslušným k udělení výjimky a vydání rozhodnutí bylo určeno Ministerstvo životního prostředí dle § 43 odst. 2 (pro případy odst. 1, kdy udělení výjimky schvaluje před vydáním rozhodnutí ministerstvem vláda) uvedeného zákona ve znění platném s účinností od uvedeného data (mimo případy dle odst. 3,4).

Soud v řízení vedeném podle § 65 a následujících s.ř.s., zejména podle ust. § 69 s.ř.s. jedná jako s žalovaným s tím orgánem, který rozhodnutí vydal, popř. s tím orgánem na něhož pravomoc takové rozhodnutí vydat přešla ze zákona. Proto soud v daném případě v tomto řízení označil s ohledem na shora uvedený přechod kompetencí za žalovaného Ministerstvo životního prostředí, jemuž svědčí od 1.1.2010 pravomoc vydávat rozhodnutí podle aktuální právní úpravy, nikoli vládu ČR. Současně soud neoznačil za žalovaného označeného žalovaného č 3., neboť tato soukromá osoba rozhodnutí napadené žalobou nevydala a v tomto soudním řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže mít postavení

žalovaného, ale ve smyslu ust. § 34 s.ř.s. by jí náleželo vystupovat toliko v postavení osoby na řízení zúčastněné, neboť je zřejmé, že napadené rozhodnutí vlády o povolení výjimky bylo vydáno na její žádost a byla tak účastníkem uvedeného správního řízení.

Soud dále musel zkoumat zda jsou splněny podmínky řízení pro projednání podané žaloby.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Z žaloby samé je zřejmé, že se žalobce cítí být zkrácen ve svých právech žalobou napadeným usnesením vlády – rozhodnutím o povolení výjimky, kdy je tvrzeno, že se dotýká vlastnického práva k pozemkům žalobce, lze tak dovodit, že žalobce se domáhá zrušení tohoto rozhodnutí a nepřímo dovozuje účastenství v něm z titulu ust. § 27 správního řádu. Z žaloby samé a jejich příloh vyplývá, že usnesení vlády č. 95 bylo vydáno 19. 1. 2009, žaloba proti tomuto usnesení, které je rozhodnutím o povolení výjimky, byla podána až dne 18. 3. 2013. Soud proto musel zkoumat včasnost podané žaloby.

V daném případě z žaloby ani jejich příloh neplyne, zda bylo usnesení vlády doručováno účastníkům řízení, ani zda byl stanoven okruh těchto účastníků. Nicméně i v případě, že tomu tak v souladu se zákonem nebyl a žalobce byl jako účastník opomenut náleží soudu zabývat se otázkou včasnosti podání žaloby, neboť nelze připustit již z důvodu právní jistoty, aby vadná správní rozhodnutí mohla být napadána u soudu bez ohledu na běh času od jejich vydání a případné opomenutí některých účastníků správním orgánem, popř. nedoručení rozhodnutí, mohlo být využito kdykoli k podání žaloby. Nelze proto z dikce ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. dovozovat, že opomenutý účastník se může domáhat zrušení rozhodnutí kdykoliv. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 2As 25/2007-118, zejm.body 56,60) je nutno dovodit, že lhůtu k podání žaloby je nutno dodržet a tato lhůta počíná v případě opomenutého účastníka ode dne, kdy se prokazatelně dozvěděl, že bylo rozhodnutí, v daném případě usnesení vlády, vydáno resp. kdy fakticky seznal jeho obsah, a nastala tak fikce oznámení rozhodnutí a mohl se tak na soud obrátit.

V nyní projednávané věci žalobce sám v podání připojeném k žalobě ze dne 8. 12. 2012, adresovaném přímo Vládě České republiky a Ministerstvu životního prostředí se domáhá zrušení téhož usnesení vlády č. 95 ze dne 19. 1. 2009, a to z týchž důvodů jako v žalobě, je proto zřejmé, že minimálně od uvedeného data 8.12.2012 je nutno počítat dvoutříměsíční lhůtu k podání žaloby proti napadenému usnesení vlády. Dvoutříměsíční lhůta počítaná od tohoto data uplynula dnem 8. 2. 2013, žaloba podaná dne 18. 3. 2013 tak byla podána opožděně (počítáno tak ve prospěch žalobce od této nezazší lhůty). Nadto žalobce v žalobě samé poukazuje na spor vedený pod č.j. 2Ans 8/2012 u Nejvyššího správního soudu. Městskému soudu v Praze je z databáze rozsudků zveřejněných Nejvyšším správním soudem známi, že v této věci byl vydán Nejvyšším správním soudem již dne 17. července 2012 pod č.j. 2Ans 8/2012-31 rozsudek, jímž bylo rozhodnuto o kasační stížnosti žalobce podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2012 č.j. 44A 126/2011-23, přičemž Krajský soud výrokem I. rozsudku zamítl žalobu v žalobce v části, v níž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného Městského úřadu Nové Strašecí, spočívající podle žalobce v

nezahájení správního řízení o odstranění stavby oplocení Obory Libeň, a výrokem II. krajský soud odmítl žalobu žalobce v části, v níž se domáhal uložení povinnosti L.C. nevypouštět zvěř z Obory Libeň na pozemky ve vlastnictví žalobce a tyto pozemky zpřístupnit. Z uvedeného rozsudku vyplývá rovněž, že již 29. 8. 2011 se žalobce domáhal u MÚ Nové Strašecí zahájení stavebního řízení včetně odstranění oplocení a zamezení vnikání věcí z majetku L.C. na jeho pozemek. Dle MÚ Nové Strašecí se oplocení dotýká pozemků žalobce (sdělení z 27. 2. 2012) na stavbě oplocení z části mezující s jeho pozemky však byly prováděny pouze udržovací práce a zajištění přístupu na své pozemky se nemůže domáhat u stavebního úřadu. K zahájení řízení o odstranění stavby proto uvedený stavební úřad neshledal důvod.

Pro posouzení včasnosti žaloby podané nyní Městskému soudu v Praze dne 18. 3. 2013 proti usnesení vlády č. 95 ze dne 19. 1. 2009 je skutečnost, že žalobce sám poukazuje na to, že z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu je patrná skutečnost „zneužití výjimky č. 95/2009“ 3. žalovaným, a tedy se již v souvislosti se sporem předcházejícím nyní projednávané věci dovolává toho, že usnesení vlády č. 95 bylo již realizováno a domáhal se odstranění oplocení návrhem z 29. 8. 2011. Lze tak dovodit i z tohoto, že usnesení vlády č. 95, které nyní napadá, mu bylo známo podstatně dříve, a že lhůta k podání žaloby marně uplynula.

Podle § 46 odst.1 písm.b) s.ř.s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán předčasně nebo opožděně. Vzhledem k tomu, že v daném případě byla žaloba podána až po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty pro její podání, tedy opožděně, soud ji dle výše uvedeného ustanovení odmítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., neboť žaloba byla soudem odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27.března 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu